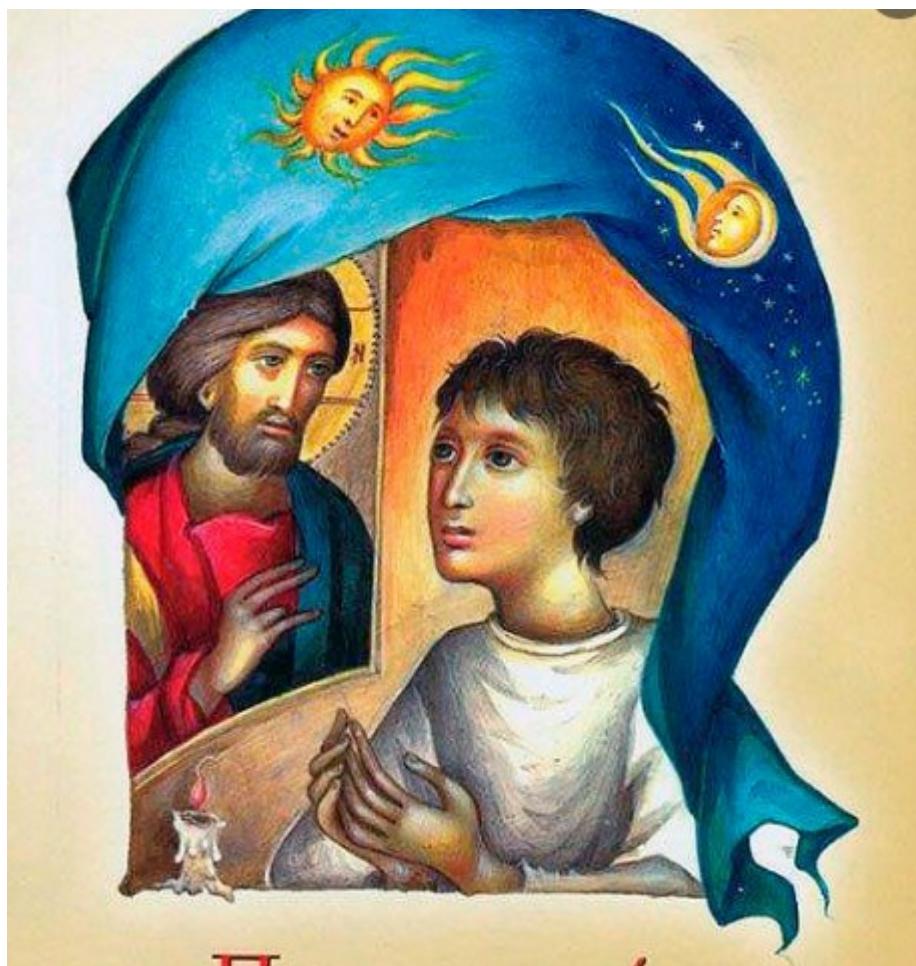

Ένα παιδί, πολύ ώριμο (Κουτσίδης Νίκων Αρχιμανδρίτης)

/ [Γενικά Θέματα](#)

Όταν τό γένος μας ζοῦσε στήν σκληρή σκλαβιά τῆς Τουρκοκρατίας, τόν Ἰωάννη, ἔνα παιδί δεκατεσσάρων χρονῶν, ἀπό τήν Θάσο, ἀπό τήν πολλή τους φτώχεια καί ἀνέχεια οἱ γονεῖς του τόν ἔστειλαν στήν Κωνσταντινούπολη νά κάμει προκοπή. Πράγματι, ὁ νεαρός ἔπιασε δουλειά σέ ἐναν χριστιανό ράφτη, γιά νά γίνει ράφτης.

Μιά ἡμέρα, ὁ ράφτης τόν ἔστειλε σέ ἐναν Ἔβραιο ἔμπορο νά ἀγοράσει κλωστές. Ὁ Ἔβραιος, βλέποντας τόν νέο χωρίς πεῖρα, θέλησε νά τόν ξεγελάσει. Ἔτσι γίνονταν τότε οἱ δοσοληψίες. Ὅτι δώσεις καί ὅτι πάρεις! Δέν ύπῆρχαν τιμές σταθερές. Σέ τίποτε. Μά ὁ Ἰωάννης, δέν ἦταν βλάκας. Κατάλαβε καί ἄρχισε νά φιλονεικεῖ μέ τόν Ἔβραιο!

Νευρίασε ὁ Ἔβραιος, καί ἔβγαλε αύτά πού εἶχε μέσα του: τό μῆσος κατά τῶν Χριστιανῶν! Καί φώναξε στούς περαστικούς Τούρκους:

-Δέν τό ἀκοῦτε αύτό τό παιδί; Βρίζει τήν πίστη σας! Οἱ Τοῦρκοι, σάν ἀφεντικά, δέν ἥθελαν πολλά.

Ὄρμησαν, ἐπάνω στόν Ἰωάννη καί ἄρχισαν νά τόν ξυλοκοποῦν ἄγρια! Καί μετά; Τόν πῆγαν στόν βεζύρη (=Ἄρχιαστυνόμο). Ἐκεῖ, ψευδομαρτύρησαν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἔβρισε τήν πίστη τους! Δέν χρειαζόταν τίποτε περισσότερο. Γιατί ἔνας νόμος τουρκικός ὅριζε, ὅτι οἱ μαρτυρίες τῶν Χριστιανῶν εἶναι, ὅτι κι ἂν λένε, ψέματα! Ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι λένε πάντοτε ἀλήθεια!...

-Δέν ἔβρισα κανέναν. Ὄλα εἶναι συκοφαντίες καί ψευτιές τοῦ Ἐβραίου. Ἔλεγε ὁ Ἰωάννης. Μά ποιός τόν ἀκουγε!...

Ο βεζύρης, τόν εἶδε μικρό παιδί καί τόν λυπήθηκε. Καί τοῦ λέγει:

-Ἐλα, παιδί μου, νά γίνεις τοῦρκος! Θά γλυτώσεις τήν ζωή σου! Ἔγώ θά σέ πάρω κοντά μου! Καί θά σέ κάμω πλούσιο!

Ὄμως, ὁ Ἰωάννης δέν τήν πάτησε. Δέν ἦταν τόσο τσόφλι, ὅσο τόν περνοῦσε ὁ βεζύρης! Ἡξερε τί εἶναι ὁ Χριστός καί τί ὁ Μωάμεθ καί τό Κοράνι του! Καί ἀπάντησε:

-Ποτέ δέν θά τό κάμω νά ἀρνηθῶ τόν Χριστό· ὅτι καί ἂν μοῦ κάμετε! Ὅτι καί ἂν μοῦ τάξετε!

Ἐκαμε ὁ βεζύρης κάποιες προσπάθειες «νά τοῦ ἀλλάξει μυαλά!»! Εἶπε μέσα του: ἀγοράκια καί κοριτσάκια σ' αὐτήν τήν ἡλικία εὔκολα παραλύουν! Καί τά ἀφήνουν ὅλα!

Ἀλλά ὁ Ἰωάννης δέν τσίμπησε! Ἡξερε καί ποῦ πατοῦσε, καί γιατί δέν ἔπρεπε νά δειλιάσει. Ἡξερε νά ἀγωνίζεται!

Ἀπογοητεύτηκε ὁ βεζύρης καί διέταξε νά τοῦ κόψουν τό κεφάλι.

Τόν πῆρε ὁ δήμιος στόν τόπο τῆς ἐκτέλεσης. Καί ἐκεῖ, ἐκτέλεσε τήν ἐντολή. Τοῦ ἔκοψε τό κεφάλι, κόβοντάς του τόν λαιμό. Μά ὁ Ἰωάννης δέν τρόμαξε. Δέν παρέλυσε ἀπό τόν πόνο. Καί παρέδωκε τήν ψυχή του στόν Κύριο.

Ἐτσι ἐμαρτύρησε ὁ ἄγιος Ἰωάννης ὁ Θάσιος. Ἡταν τότε 20 Δεκεμβρίου τοῦ 1652.

Διαβάζοντάς τα αύτά ἐμεῖς θαυμάζουμε καί διερωτώμαστε: Πῶς τά ἄντεξε ἔνα νεαρό παιδί τόσα μαρτύρια;

Δέν ήταν ἀσκητής. Δέν ήταν θεολόγος. Δέν εἶχε ὥριμη ἡλικία. Παιδί ήταν ἀκόμη.

Καί αὐτό μᾶς λέει:

Παιδί ήταν. Άλλα ὅχι μέ μυαλά παιδικά. Εἶχε ὥριμάσει. Σκεφτόταν καί ἀντιμετώπιζε τίς πιό δύσκολες καταστάσεις σάν ἄνδρας ὥριμος, πολύπειρος καί σοφός!

Γιατί;

Ἐδῶ εἶναι τό μυστικό.

Γιατί εἶχε μάθει ὅτι μία εἶναι ἡ ἀλήθεια. Μία ἡ πίστη γιά τήν ὁποία ἀξίζει κανείς νά πεθάνει:

Ἡ πίστη στόν Χριστό.

Πηγή: agiazoni.gr